
GILARDI

DE VROUWEN DIE BIC BEZITTEN

Ik was aangekomen bij de ingang van het café waar de afspraak zou plaatsvinden.

Ik beefde, maar niet van angst. Het was het soort beven dat een eenvoudige vraag stelt: doe ik het juiste, of ben ik eindelijk over mijn grens gegaan?

Er was ook nog een andere vraag: wat win ik bij deze operatie? Welke doelen heb ik zo diep voor mezelf verborgen dat zelfs ik ze niet meer herken?

Ik stak mijn hand in een tentoongestelde roos, trok er drie blaadjes af en gebruikte ze om mijn gezicht te parfumeren. Aftershave zat niet in het reisbudget, maar ik wilde niet aankomen met alleen de geur van een man.

Ik was in het vaderland van Georges, zoon van L'Oréal, en dat bedrijf had me veel geleerd.

Ik zette de muziek van mijn website op als soundtrack op de achtergrond. Toevallig was het nummer dat begon te spelen hetzelfde dat mijn vader en mijn grootvader altijd samen speelden: mandoline en gitaar. Ze waren bij me. We gingen met z'n drieën naar binnen.

Chanel zag me van ver en kwam op me af met een warme omhelzing, alsof we oude vrienden waren die elkaar na vele jaren terugzagen. Lang. Blond. Blauwe ogen. Het haar netjes opgestoken. Een adembenemende verschijning in een marineblauwe jurk. Even wilde ik haar bijna vragen waar ik een kerk kon vinden om meteen met haar te trouwen.

Ze leidde me naar de tafel. Zes vrouwen zaten te wachten. De bijeenkomst stond op het punt te beginnen, en ik wist al dat het nooit een confrontatie zou worden. Ik leed aan een aangeboren gebrek: ik wist hoe je verliest terwijl je wint.

Ik stelde me aan elke vrouw voor, zonder te proberen de belangrijkste aan tafel aan te wijzen. Dat ontdekte ik vanzelf, zo'n tien seconden later.

De eerste vrouw noemde haar voor- en achternaam, en geheel in de stijl van de Gillette-man kuste ik haar hand. Daarna deed ik hetzelfde bij elke andere vrouw aan tafel en schonk ik ieder van hen een glimlach en een “Enchanté.” Made in Calabria.

Pas daarna noemde ik mijn eigen naam, zonder enige twijfel dat ze allemaal al wisten wie ik was.

Ze vroegen wat ik wilde drinken, of ik wilde ontbijten, misschien een klein gebakje. Ik legde uit dat het personeel van mijn vaste hotel me ’s ochtends nooit zou laten vertrekken zonder eerst getuige te zijn geweest van een serieus ontbijt. Ze barstten allemaal in lachen uit.

Toen vroegen ze of dit mijn eerste bezoek aan Parijs was. Ik vertelde dat ik jaren eerder langs de oevers van de Seine had gewerkt, in de tuinen langs de rivier, waar ik bloemen plukte die ik elke ochtend vers bij de kathedraal Notre-Dame afleverde. Ik had het gedaan in afwachting dat de Madonna me een gunst zou verlenen en precies deze ontmoeting met hen zessen zou regelen. Ik had er nooit aan getwijfeld. Het was tenslotte de belofte van een vrouw.

Ze glimlachten. De sfeer werd zachter. Empathie kwam het gesprek binnen.

Toen vroeg een van hen: “Meneer Frega, wat vindt u het mooiste aan Frankrijk?”

“Wat is dat nou voor een vraag?” antwoordde ik. “Het antwoord ligt voor de hand.”

BIC.

Het gesprek nam meteen een aangename wending.

Even later besloten we verder te praten tijdens de lunch en liepen we zo’n honderd meter over de Champs-Élysées. Tijdens de hele wandeling zag ik echter steeds dezelfde drie of vijf mannen die ons van een afstand observeerden. Ik had ze vanaf het allereerste moment opgemerkt. En zij mij. Het was de beveiliging. Nooit te dichtbij. Nooit te ver weg.

We gingen een Frans restaurant binnen. Het typische Franse restaurant waar je bijna niets eet en een klein fortuin betaalt.

Ik riep Chanel bij me. Ze kwam meteen naar me toe.

“Wat is er gebeurd?”

“We gaan weg.”

“Weg?”

“Ja. Ik neem jullie allemaal mee om ergens te eten.”

Een volle minuut stonden ze als bevroren. Een gast die de dans leidde, waren ze niet gewend. Toch was mijn voorstel zo overtuigend dat ze allemaal volgden. Als kippen achter een haan aan. Maar ja, we waren dan ook in het land van de haan.

We kwamen bij de eerste pizzeria en broodjeszaak die we konden vinden. Voordat we naar binnen gingen, liep ik naar de eigenaar.

“Ik wil graag zeven broodjes, vijf euro per stuk, drankjes inbegrepen.”

“En ik betaal.”

De afspraak was gemaakt. En de goede indruk ook.

We gingen naar binnen. Ze leken volkomen verbijsterd, alsof ze op de vleugels van vliegende paarden reden, zonder precies te begrijpen wat er gebeurde.

Ze waren binnen in GILLETTENARRATIVE. En geen van hen wist het nog.

Ferdinando